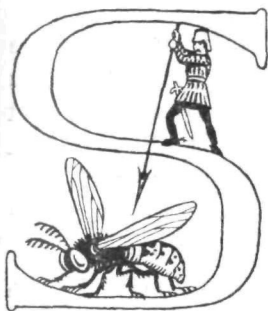

VAN RADO:

Goseničice.

adni vrt krepkih jablan in ravnih hrušk je obkrožal kmetiško hišo z belimi stenami in zelenimi okni. Pod pristreškom je košati grm objemal zid ter ga božal z drobnimi vejicami; na vejicah so visela goseničja gnezda.

Solnce je gorko sijalo, in vzdramile so se goseničice, se spele pokonci in skozi špranje pogledale v širni svet.

„Kako me greje solnčece v hrbet; obrnem se, da ogreje še trebušček,“ povzame ena iz goseničje družbe.

Obrnila je izstradan trebušček proti solncu; za njo pa vse družice. Dobro jim je delo, in goseničica Sivka nasvetuje: „Zlezimo ven na vejice, gotovo so zelene!“

„Res, res,“ zavrne Modroglavka, „skozi to-le špranjo vidim: popki so se na široko odprli ter pognali zelenja in cvetja.“

„Vse je zeleno, vse,“ pristavi Gostoščetinka, „to je naše veselje in užitek.“

„Jedle bomo tako, da zamenjamo srajčece trikrat, ker bi nam bile sicer preozke,“ vzkliknejo vse na en glas.

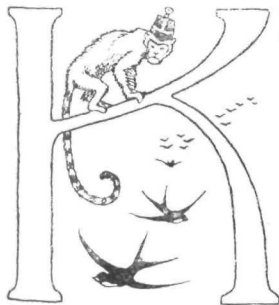
Ali prišel je mož dolge in črne brade, v roki je nesel goseničjo bakljo, iz katere je pihal plamen.

„Haha,“ se je nasmejal mož, „boste jedle, boste! Plamenček bo vas snedel; veste tako-le,“ in podržal je tlečo bakljo pod goseničje gnezdece, in kakor bi pihnil, ni bilo ne gnezda ne goseničic. Na tleh so ležale osmojene in oprazene.

IVO TROŠT:

Jezero pri Preserju.

Pripovedka.

o še ni bilo jezera pri Preserju, so živeli ljudje tam mirno, zadovoljno in pobožno. S hriba sem od sv. Ane se je oglašala gozdna vila spomladi: Sej, sej; orji, orji! A jeseni je donel klic njene tovarišice izpod sv. Tomaža na Planinci: Žanji, žanji; mlati, mlati! Poleti je prihajal glas gozdne vile od sv. Lovrenca nad Ljubljano: Brusi, brusi; kleplji, kleplji; kosi, kosi! Ponoči pa tudi: Lovi, lovi; vrzi, vrzi! Sedanjih Jezerčanov pradedje so namreč po Ljubljani lovili

ribe in rake. Za vse so jim bile svetovalke gozdne vile. Zato se jim je pa tudi godilo dobro kakor v deželi sreče, kjer so plotovi povezani — ne s trtami — s klobasami.